

[Jørgen Jensen]

sker i landbrugspolitikken inden for EF. Det er en kendsgerning, at de store tilskudsordninger, som er inden for dette område, først og fremmest havner hos storlandbruget og hos bankerne inden for EF. Det er jo en kendsgerning, at man destruerer tomater i det solrige Italien, fordi man siger, der produceres for meget. Samtidig giver man kæmpe tilskud til at bygge drivhuse i Holland, for at man kan producere tomater dér. Det er en kendsgerning, at man indkøber billige foderstoffer uden for EF, fordi det er for dyrt at bruge det korn, man frembringer inden for EF, og samtidig giver man tilskud til opmagasinering af kornet, og senere giver man tilskud, når det skal sælges igen.

Det er også en kendsgerning, at vi inden for EF har fulgt den vesttyske valuta. Men noget af prisen for dette har været, at renten i Danmark er steget til ågerhøjde, medens den er faldet i Vesttyskland.

Så kan man tale om høje lønninger og deres skadelige indflydelse på omkostningsniveauet og dermed vores konkurrenceevne, men det er en kendsgerning, at renteudgiften pr. arbejder i Danmark er mere end dobbelt så stor, som den er i Vesttyskland. Den er så stor, at den udgift, der er pr. arbejder i industrien til rente, er meget højere, end den er til den garanterede mindstebetaling, også selv i den skitse, man arbejder med at gennemføre ved indgreb i overenskomstsituationen.

Det er også en kendsgerning, at lønnen til samtlige ansatte i fremstillingsvirksomheder og landbrug i 1977 var ca. 44 mia kr. Det er stort set omkring dette beløb, forhandlingerne mellem LO og Arbejdsgiverforeningen foregår, og her siger man, der ikke er råd til at give indrømmelser for mere end 8 pct., eller skal vi rettere sige 2 pct. mindre end den prisstigning, man mener der vil komme i de kommende to år.

Den samlede lønmasse i privatvirksomheder, også den til offentligt ansatte samt pensioner og understøttelser, var i 1977 140 mia kr.

Man påstår i dag, at fagbevægelsens krav ligger på mere end 20 pct.s forhøjelse. Selv om man nu gik ind på dette tal, som jeg vil bestride, fordi der er mange af fagbevægelsens krav, som også skal modregnes med andre ting, men selv om vi lod det omfatte samtlige lønninger, pensioner og understøttelser, ville det med 20 pct.s forhøjelse være

ca. 28 mia kr. Men ejendomspriserne er i de sidste to år steget med 300 mia kr. Ca. 40 pct. af ejendomspriserne bliver belånt. 20-25 pct. af denne belåning går direkte ud i forbruget. Vi har altså råd til en forbrugsudvidelse, der ikke er modsvaret af en produktiv indsats, på ca. 27 mia kr., men vi har ikke råd til en udvidelse af forbruget hos dem, der skaber værdierne. Det er altså ikke rigtigt, at det er de økonomiske vanskeligheder, men det er den måde, man griber tingene an på.

Det er også en kendsgerning, at tallet for bruttooverskud og kapitalindkomster i 1977 var på 251 mia kr., altså 110 mia kr. mere end lønninger, pensioner og understøttelser tilsammen. Det siger også noget om den situation, vi befinder os i.

Banker og sparekasser kan igen prale med kæmpeoverskud, nye rekordagtige meddelelser om, at egenkapitalen er blevet af den og den størrelse i de enkelte institutter, og det er jo en kendsgerning, at selv også i Aktuelt, regeringsbladet, må man meddele, at der nu er flere, der er kommet op i milliardklassen. Man kan også nævne overskrifterne i Børsen om, at banker og sparekasser forrenter sig godt, og at de i forhold til egenkapitalen er steget væsentligt fra 1977 til 1978.

Det er en kendsgerning, at der tjenes penge. Det er da også en kendsgerning, at Finansbankens formand, Brask Thomsen, kan sætte en annonce i bladene, som man ikke mener er en provokation under overenskomstforhandlingerne, men en retfærdighed over for aktionærerne, når han meddeler, at man øger aktieudbyttet med 23 pct. fra 1978. Indkomstpoltikkens positive virkninger fremstår ganske tydeligt i årsregnskaberne fra banker og pengeinstitutter.

Det kan heller ikke skjules, at der sker en kapitalophobning, og det er egentlig en ganske naturlig følge af regeringens arbejdsfjendske politik, for når produktiviteten presses i vejret uden nogen forbrugsudvidelse, er det en kendsgerning, at der skal skabes merværdi, som ophobes i virksomhederne. Det er en kendsgerning, at en arbejder i dag ikke har kunnet udvide sit forbrug fra 1973, skønt man producerer 20 pct. mere pr. arbejdstime, end man gjorde i 1973.

Kapitalkoncentrationen og deraf følgende magtkoncentration – i og for sig bestemmelsesretten i det danske samfund – kan ikke skjules, ej heller selv om socialdemokratiet